ГОД. III. ЯМБОЛЪ, 15 НОЕМВРИЙ 1925 ГОД БРОЙ 109.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини.
:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::
Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.
Официални обявления по 1·50 лв на □ с. м. Сѫдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране—5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Рѫкописи не се връщатъ.

Д-ръ ИВ. БОЯДЖИЕВЪ
Ямболъ, ул. «Раковска»,
известява, че освенъ
Рентгенова апаратъ
нареди и
Кварцова ламба
(УЛТРАВИОЛЕТОВИ ЛѪЧИ)
Прегледъ и лѣчение всѣкидневно. 2—5

ПРОДАВА СЕ КѪЩА въ центъра на Ямболъ съ 4 отдѣления (стаи), голѣма изба и пристройка—сайвантъ, като при регулацията се увеличава лицето съ 2 метра, а вѫтрешностьта на двора съ 6 метра.

Споразумение: чрезъ **Кр. Памуковъ** за г-жа **Зоица Павлова — гр. Разлогъ.** 1—4

Парна Мелница П. х. ПЕТРОВЪ
Гара-Ямболъ.
ИЗВЕСТИЕ.

Съобщава се на нуждающото се население, че при мелницата ни при гара Ямболъ инсталирахме **нова модерна небетчийска мелница** съ осемь валца и два камъка за смилане храни на частни млевари.

Който не желае да мели хранитѣ си на валцове, може да си послужи съ старата ни модерна небетчийска мелница съ три камъка съ пречистване на зърното и пресяване на брашното.

За удобство на небетчиитѣ има стаи за отпочиване на хората и яхъръ и навесъ за добитъка.

Работата е точна, чиста и на конкурентни цени.

5—5 **Отъ Управлението на Мелницата.**

Владѣе Счетоводство
(Американско — Английско)

Младъ интелегентенъ момъкъ, желае да завежда търговски книги по 1—2 ч. на день.
За приключване на балансъ е винаги готовъ.
Справка Редакцията.
2—5

Хамбари подъ наемъ!

Даватъ се подъ наемъ хамбаритѣ на Панайотъ Трифоновъ, Гара Керменлий, сѫщо и пристройкитѣ до тѣхъ, състоящи се отъ обори и нѣколко стаи, които може да се приспособятъ — хамбаритѣ за складъ на храни, тютюни и др., а пристройкитѣ—за работилница, бояджийница и др.

Споразумение: при магазина на **Братя Гюлеви.** Ямболъ.
3—3

ПРОДАВА СЕ кѫща въ 1 отдѣлъ на ул. «Драгоманска» отъ 4 стаи салонъ, хизба, яхъръ и празно дворно мѣсто, при граници: Таско Гиговъ, Христо Стойновъ, Ат. Гюлевъ, попъ Марко и Майоръ Поповъ.

Сѫщо и празно мѣсто отъ 2800 кв. м. въ фабричния кварталъ при новата гара, на шосе, удобно за кѫща, дюкянъ или нѣкой индустриално предприятие.

Споразумение: **Ст. Бъчваровъ**—обущарь срещу аптека «Звезда».
3-3

Продавамъ Нафтовъ моторъ
6 конски сили.
Здравъ употрѣбяванъ. Споразумѣние: Костадинъ Ст. Чалжковъ гр. Елхово
5—5

Н. Петкановъ — агрономъ.

КУСКУТА И БОРБАТА СЪ НЕЯ.

Чета завчера една бележка въ вестника, написана отъ безпорно заинтересованъ стопанинъ, който обръща внимание, и то тъкмо на време, за кускута.

Кускутата, или наречена още Кукувича прежда, а нѣкѫдѣ вилина коса, е единъ много опасенъ паразитъ, по изкуственитѣ люцернови и детелинови ливади. Тя е въ състояние да ги изсуши съвършено и по тоя начинъ стопанина да не вземе нищо. Тукъ накратко ще опиша самото растение и средствата противъ нея: Кускутата принадлежи къмъ семейството овивни, кѫдѣто спада и обикновената поветица, сѫщо плѣвель, която всѣки земледѣлецъ познава. Разликата е тукъ, че кукувичата прежда, макаръ да притежава коренъ и малки люсповидни листенца и стебло, обаче тѣ сѫ (листата) безъ зеленина, а като така тя сама не може да си образува храната, следователно получава я готова отъ растението, на което живѣе. Такива растения — готовановци, които живѣятъ на чуждъ гръбъ, се наричатъ *«паразитни»*. Цвѣтове бледни събрани на малки купчинки, по стеблото, съ много малки сѣменца, разположени въ сѣменни кутийки, стебло блѣдожълто или блѣдорозово. Сѣменцата по-малки отъ тия на люцерната и детелината, валчести и покрити съ дебела покривка съ желтозеленикавъ цвѣтъ. Кускутовитѣ сѣмена лесно можемъ да разпознаемъ по следното: на повърхностьта му има една малка пъпчица, разрѣжишъ ли сѣменцето презъ нея, ще забележишъ подъ *лупата* спираловидно навитъ зародиша поставенъ въ тая пъпчица. Това ще да ни подскаже, че люцерновото сѣме има кускута.

Поникването на сѣменцата ѝ става подъ влиянието на влага, топлина и свѣтлина, както при всички растения. Отъ поникналото сѣме се издава нишковиденъ израстъкъ, който на мѣсто да отива въ земята и да образува коренъ, отива къмъ повръхностьта, овива спираловидно своя хазаинъ, загнездва се добре, мимо неговата воля и си гледа работата. Тоя нишковиденъ израстъкъ не е друго нищо освенъ продължение на спираловидния зародишъ. Отъ долната страна на стебълцето се образуватъ малки смукателни влакнести коренчета, които се забиватъ въ стеблото на културнитѣ растения, дълбоко и все по-дълбоко и по тоя начинъ смучатъ готовата храна, която щѣше да се употрѣби за развитието на последнитѣ и така тя се шири, расте и разпространява. Цвѣтоветѣ веднага не се явяватъ, а следъ като се достатъчно усили и заякне добре. Цъвти презъ м. юни до есеньта

Средствата сѫ: 1) да се избиратъ абсолютно чисти сѣмена и да се иска гаранция за чистотата отъ търговеца.

2) Заразенитѣ гнѣзда се окосяватъ внимателно, покриватъ съ слама напръскана съ газъ и запалватъ.

3) Дълбоко и внимателно прекопаване съ бекъ керека, та сѣменцата да се заровятъ дълбоко, отъ кѫдѣто немогатъ да поникнатъ и се задушватъ.

4) Заразенитѣ мѣста се покриватъ съ пластъ варенъ (керѣченъ) прахъ и следъ известно време прекопаватъ съ лопата.

5) На цѣло заразени естествени люцернови или детелинови ниви се изораватъ и въ продължение на 4—5 год. въ тѣхъ не се сѣятъ растения, които се нападатъ отъ коскутата.

Разпространението ѝ не става само съ посѣва, но чрезъ птицитѣ, добитъка, вѣтъра и тора, понеже сѣменцата не се подаватъ на смилане отъ тора.

Съгласно закона за Б. З. П. О. П. И. държавата поощрява производството на крѫмни и фуражни сѣмена, но иска и задължения, а всѣки търговецъ на такива семена чрезъ агрономството изпраща проби за изпитването имъ и следъ това му се дава удостовѣрение за чистотата на сѣмето и право търгуване. Всѣки заинтересуванъ да прегледа закона.

Думата на гражданина.

250 метра въздържание.

Единъ законопроектъ по Народното Здраве опредѣля единъ въздържателенъ районъ около всѣки богомоленъ домъ, училище, читалище, болница и др.

Всички питиепродавници, намиращи се до 250 м. около тия заведения, т р ѣ б в а въ единъ срокъ отъ 6 месеца да се закриятъ.

Похваленъ актъ на морална дисциплина и трезвость, плюсъ възвръщането правото за референдумъ по сѫществуването на кръчмитѣ.

Но всички добри начинания у насъ сѫ свързани съ нѣкакъвъ парадоксъ.

Ако искаме само отъ благоприличие да изгонимъ алкохола на 250 метра отъ почтеннитѣ мѣста на духовно изграждане—то, въ тѣхъ не би трѣбвало да иматъ достѫпъ жрецитѣ имъ—свещеници и учители, които, повечето, сѫ живи сѫдове на алкохолъ. Z.

* * *

Гражданитѣ трѣбва да се чувствуватъ въ нашитѣ учреждения граждани на свободна и правова държава, а не нѣкакви раи, които всѣки може да командува, както ще.

Съзнанието, че учрежденията сѫ създадени за гражданитѣ, а не обратното, трѣбва да проникне дълбоко у тѣзи, които сѫ държавни и обществени служители. И ако пѫтищата на проникването сѫ задръстени, длъжность е на поставенитѣ начело на управлението да ги разчистятъ.

(в. Миръ).

„БРИТАНИЯ“
ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ

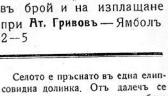

въ брой и на изплащане при **Ат. Гривовъ** — Ямболъ
2—5

Т. Бръневковъ.

ИЗЪ АЛПИТѢ.

- ПѪТОПИСИ - 5

Ненавлѣзли още напълно въ лабиринта на Алпитѣ, феята Алпина пожела, като че ли да ни изуми. Красивитѣ гледки, които само нашия Пиринъ може да даде донѣкѫде, приковаватъ погледа ни. Като предъ калейдоскопъ се менятъ гледки изобилни съ величавость. Близо до Абтенау минаваме една борова гора, която ни скрива отъ жарящето слънце. Околнитѣ хълмове сѫ осеяни съ ниви оградени съ хубави характерни огради. Множество капели и параклисчета оставатъ задъ насъ.

Абтенау е село, което до нѣкѫде личи, че е такова, но все пакъ благоустройството е на лице. Отпочиваме нѣколко часа и поемаме нагорния пѫть. Автомобили постоянно ни настигатъ. Тукъ лѣтувачитѣ сѫ многобройни. Пѫтя отъ шосе се обръща въ планински и ние почваме да чувствуваме по-добре свежестьта на Алпитѣ. Минаваме селцето Русбахъ и продължаваме. Нашата група се е проточила въ безпорядъкъ. Отпредъ е единъ скитачъ, който съ упоритостьта на едно отъ домашнитѣ животни носи две грамадни дини. Мисъльта му е да ги изядемъ на глетчера. Следъ него, нѣколко пѫшкащи и теоритизиращи върху алпинизма, едва се влачатъ. Даже присѫтствието на дамата, която изглежда ще засрами по ходене мнозина отъ насъ, не ги убодрява и кара да вървятъ по крепко. Нѣколко души избързваме и настигаме двама туристи отъ Салцбургъ. Сприятеляваме се и заедно стигаме Гозау. Часътъ е вече 8 вечерьта и до езерата не можемъ отиде. По късно пристига и остатъка отъ групата въ найотчаено състояние и заявява, че никакви глетчери не я блазнятъ.

Селото е пръснато въ една елипсовидна долинка. Отъ далечъ се носи звъна на черковната камбана и отекватъ звуци на музика и хоръ. Личи нѣкаква тържественость. Околнитѣ върхове сѫ отбелѣзани въ ясната нощь съ по единъ фаръ. По късно научаваме, че се чествува 300 годишнината на нѣкакъвъ мѣстенъ герой. Едната диня е пожертвувана по случай тържеството и бързо бива изядена. Околнитѣ, на които ние благоволяваме да дадемъ по малко, съ очудване я вкусватъ. „Пълзящитѣ“ отъ групата заематъ удобни легла въ голѣмия хотелъ, а ние заедно съ германчетата, отъ любовь къмъ примитивизма въ живота, заспиваме въ прѣсното сѣно.

На другия день слънцето ни сварва въ сѣното. Околнитѣ върхове сѫ замъглени. Потегляме. Задъ насъ остава зѫбатия Донеркогель, а напредъ се бѣлѣе Дахшаинъ. Презъ селото тече канализирана рѣка по чийто брѣгъ е пѫтя. Следъ малко стигаме селцето Гозаушмидъ,